

הלכות שבת הצריכות

קלו) לא יקרא לאור הנר בשבת שמה יטה ואפילו נבזה שתי קומות או שתי מדרעות אבל שנים בענין אחד מותר, ובמדרה אף י' בני אדם אסורים לקרות, וירושלמי תני ר' חייא אבל מסתכל הוא מה שבכוס ושבקערה ואינו חושש, אית דבעי מימר שהוא לשעה פירוש שהוא בהעברת העין, ואית דבעי מימר ספני הנקיות ומפני הסכנה, כאי נפיק מביניהון לנקיבת חורין מה דמר שהוא לשעה אסור ומה דמר משום נקיות מותר, רב ירמיה סליק לגבי רב אסי מוג ליה כסא שרי מסתכל ביה אמרה ליה ברתא חמי מה הוא עביד אמר לה דנהיג כשימת ר' חייא רביה דתני ר' חייא אבל מסתכל וכו', כך מצאתי, (אב"ן) :

קלח) לא תצא אשה בטבעת שיש עליה חותם ואם יצתה חייבת חטאת דברי ר' מאיר וחכמים אומרים פטורה ואפילו הכי קיימא לן כר' סאיר בהאי מדרתנן לא תצא אשה בטבעת שאין עליה חותם ואם יצתה אינה חייבת חטאת מכלל דהא שיש עליה חותם חייבת כך פסק רבינו אלפסי, ואע"ג דאמר בהחולץ ליבמתו סתם ואחר כך מחלוקת אין הלכה כסתם והאי סתם ואח"כ מחלוקת היא, מכל מקום מרקאי עולא עליה דר' מאיר ואמר וחלופיהן באיש אלמא כר' מאיר קים לן, ואמר עולא וחלופיהן באיש דבטבעת שאין עליה חותם חייב חטאת, ובדיש עליה חותם פטור אבל אסור, ובסחט הנקיבה פטור אבל אסור וכשיאנה נקיבה חייב חטאת וחלופי באשה שבטבעת שיש עליה חותם ובסחט הנקיבה חייבת חטאת ובאין עליה חותם ובסחט שאינה נקיבה פטורה אבל אסורה, (אב"ן), אך פליאה דעת ממני שאין מקפידין האנשים והנשים לצאת בכל מבעות שבעולם ובכל מחטים בין בחצר ובכרמלית ולרשות הרבים, ועלה דהא ככבול ובפאה נכרית לחצר אמר רב בכל מקום שאסרו חכמים לצאת בו לרשות הרבים אמר לצאת בו לחצר חוץ מכבול ופאה נכרית, ור' ענני בר ששון בשם רבי ישמעאל אמר הכל ככבול, ופסק רבינו האלפסי כרב דסתם לן תנא כוותיה, ורבינו יעקב פסק כר' ענני בר ששון דקאי כר' ישמעאל על זה נהגו הנשים לצאת בחצר בכל תכשיטיהן, וכמדומה שזה שאין אנו מקפידים באנשים ובנשים וכו' לפי שהרשות הרבים שלנו דינו ככרמלית וכחצר שאינה מעורבת שאינו דומה לדגלי מדין שאין בו שש עשרה אמה ואין עוברין עליו בכל יום ששים רבוא ואין שערי העיר מכוונות זו כנגד זו, הילכך בטבעת שיש עליה חותם ובסחט הנקיבה שחייבת חטאת ברשות הרבים נמורה היא פטורה אבל אסורה שאין דרך האשה לחתום והייא לה משוי, אלא לאיש שדרכו לחתום בו הוא תכשיט ולרשות הרבים נמורה הוא פטור אבל אסור והכא מותר לכתחלה, אבל בטבעת שאין עליה חותם ולרשות הרבים נמורה פטורה אבל אסורה הכא מותרת לצאת לכתחילה, ואין מגלין את הרבא אלא לצנועין שלא יקלו בהוצאת שבת, אף כי שמעתי דאמרינן בירושלמי דבכל רשות הרבים שבעולם גזרו חכמים אף אם אינו דומה לדגלי מדין, (אב"ן) :

קלט) ובל תכשיט לאנשים ולנשים מותרין לצאת בהן לרשות הרבים אי לאו דגורנין קלט] [המנהיג] י"א 11

דילמא שליף ומחוי, הילכך כל הכשיט שאינו נחלץ ממנו יוצאין בו וכל מי שאין דרכו להארות ולהלויץ יוצאין בו, בתשובות הגאונים מי שנפסקה רצועת סנדלו ונפל הסנדל מרגלו מוליכו עד ביתו פחות פחות מארבע אמות, דלא תימא דוקא בכיס התירו כדאיתא בסוף שבת מתוך שאדם בהול על ממונו אי לא שרית ליה אתי לאתווי ד' אמות ברשות הרבים, דלא מצינו איסור במלמול פחות מד' אמות אבל במעביר מחלל את השבת שהעביר ד' אמות ברשות הרבים ואם לא ישב חייב מלקות מדרבנן וכן הלכה, כן מצאתי. למדנו מזה כי מפתחות החניות שיש רשות הרבים עוברת ביניהן מותר בענין זה בפחות מד' אמות (וכשוישב) ויכול להוליכן עד התנות של חבירו הרוצה להצניען, אבל הוורקן מזה לזה חייב דתנא הוורק מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרין ובלמעלה מעשרה הוא דפליגי אבל למטה מעשרה דברי הכל חייב, ולערב ביניהן אי אפשר דקיימא לן כרבנן בשני בתים כב' צדי רשות הרבים אין מערבין רשות הרבים בכך :

קמ) **אנשי** מורח פוענין [*] (כספים) בכל מקום בשבת ואנשי מערב אף ליגע בהן אמור למה שכל המלאכות משתמשות בהן, והאזורות שיש בראשם מסין של כסף או של זהב נחשת וברזל ועץ שדרך לקשור בו הרצועה או חותמת המנעלים ובתי השוקים ובתי הירדים מותרין לצאת בו לבד מן המבצת כאשר אמר בתשובות הגאונים, ומותר לסוך בשמן טוב בשבת ולצאת בו לרשות הרבים שרומה למלכוש. ודאמרינן בשבת פרק המוציא מיני כשמים ושמן קיוב כל שהוא כשהוציאו בידו דרך הוצאה, ואפילו הוציאו על ראשו פמור, ואם תאמר אנשי הוצל עושין כן במלה דעתם אצל כל אדם :

קמא) **ואסור** לרחוק את הפשתן או הכנר בכרוא שבחבית יין או מים ביו"ט ובשבת לא בעץ ולא כברזל משום סחיטה דאמר רב שימי בר אשי האי מסוכרייא דנוייהא אסור להדוקה ביומא טבא, ואע"פ שרבינו יעקב הקל דאין סחיטה ביין ומביא ראיות בספר הישר אין לסמוך ולהקל על זה, (אב"ן). ומי שיצא חוץ לתחום במיזר מלקין אותו כדאיתא בסוף מבוי תני ר' חייא לוקין על עירובי תחומין דבר תורה, ומי שהלל שבת במיזר בלא התראה בדין הוא דלא סגי ליה במלקות לפי שבחייבי לאוין או בחייבי כריתות הוא דסגי ליה במלקות דתנן חייבי כריתות שלקו נפמרו מידי כריתתן, ומחלל שבת וזונו סקילה בהתראה וכתר בלא התראה, אבל כרי שלא יהא חוטא נשכר ילקו אותו, בתשובות הגאונים :

קמב) **שבת** פרק נוטל כותי שהביא חלילים לא יספור בהן ישראל אלא א"כ באו ממקום קרוב ואם באו ממקום קרוב מותר, מכאן התיר ר"י מ"כ לשהות מאותן המים שהכותיות שואבות מן הנדר ומן הבורות שברשות הרבים ומביאות לנו בשבת אפי' עשו בשבילנו דמעמא מאי שרינן בחלילין אם באו ממקום קרוב מפני שגם הוא היה יכול ללכת שם וליקחם הכא נמי מיגו דאי בעי אויל ושתי התם, כדאיתא בעירובין מטפס ועולה מטפס ויורד בבור שברשות הרבים העמוק עשרה ורחב ד' כי מיתו לנו הכותיות מותר לשתות מהן, ולא דמי לכותי שעשה כבש בשבת דאם בשביל ישראל אסור דישאל לא מצי למיעבד ליה, (אב"ן), ולכך תנא מילא מים לבהמתו משקה אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור שאין ישראל יכול להשקות הבהמה מן הבור, אבל לעצמו מותר כדאמרו, וכן דבר הבא מחוץ לתחום שאי אפשר לו לילך אסור בו, ואין ישראל חייב למנוע את הכותי אם רוצה להביא עשב לבהמתו דבהמה אינה מצווה מלאכול איסור, ועוד מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים בשבת שנאמר למען ינוח וזהו נייחא שלה אלא שהוא אסור מליהנות מדבר איסור שנעשה בשבילו דומיא דאם כותי הדליק את הנר בשביל ישראל אסור ליהנות ממנו, וכן כותי שתלש לבהמתו מאכיל אחריו ישראל כמו מילא מים לבהמתו וכו' דכותי אדעתא דנפשיה עביד כדאמר גבי דליקה, וסוגיא דשמעתא * הסיקא הזאת קשה הכנסה ומנוח למקן. כל

כל שבפניו ומכירו אסור שמא ירבה בשבילו ויעשה אסור בעבורו ושלא בפניו אף במכירו כגון כבש וכיוצא בו מותר, וזוה הטעם אסור להתחמם כנגד האש שעשה בשבת, אבל אם יושבים ועשה הכותי מדורה והן נהנין ממנו אין חייבין להניח מקומם בשבילו כך פירש ר"ת, וכתב ר"ה דמותר להציל כל דבר בשבת כל זמן שלא הגיע הדליקה בבית דלא אסרו אלא כשהדליקה בבית דאי שרית ליה אתי לכבויו אבל כל זמן שאין הדליקה בבית ליכא למיחש, בשבת פרק כל כתבו, ואין לסמוך ולהקל על זה כדי שלא יערימו :

קמ"ג מ"ה שנהגו בצרפת להדליק בשבת נרות של שעווה היתר גמור הוא דאמרו בפרק במה מדליקין ולא בירוקה שעל פני המים ואמרינן בגמרא עד כאן פסול פתילות

מכאן ואילך פסול שמנים לא בזפת ולא בשעווה וכו', פשימא שעווה איצטריכא ליה מהו דתימא לפתילות נמי לא הויא קמ"ל, דפירוש משום פסול שמנים הוא דפסול לה בתורת שמן כענין שנותנים החלב על הפתילות, אבל לפתילות כענין שנותנין פתילות השעווה לפני השרים מותר, וצמר נפן הנקרא קוטון מותר לפתילות דאין לך פסול פתילות אלא אותן שמנו חכמים וזה דולק יפה והשמן נמשך אחריו יותר מפשתן, ואע"פ שאמרו בירושלמי דשבת להעלות נר תמיד שיערו חכמים לומר אין לך עושה שלהבת אלא פשתים לאו למעוטי צמר גפן בא אלא למעוטי כל היוצא מן העץ כי הנך דמתניתין אבל צמר גפן אינו יוצא מן העץ אלא מן הנרענין שבו שהן פרי, (אב"ן), כך הורה רבינו יצחק ג"ע :

קמ"ד מלאכה הנעשית לישראל על ידי כותי בשבת והוא משל ישראל שנתן לו עצים ועשה מהן כלים, מצוה ועשה ממנה יריעה, אבנים ועצים ועשה מהן

בית, כגון אלו אם עשאן הכותי בתוך התחום בשבילו בשבת אסורים לעולם, מההיא מעשה דאפדנא דמועד קמן מההוא שעשו לו ארון וחפרו לו קבר דאמר אם בשביל ישראל לא יקבר בו עולמית, אבל עורות לעבדן וכלים לכובס כותי אין עשיתו דבר מעיקרו אלא הקונו ומותר בכדי שיעשו, וכן מלאכה כגון בית או כלים שעשה כותי לישראל והכל משל כותי ואין ישראל מסייע עמו בכלום כגון שקצץ לעשותם לו בכך וכך דמים אע"פ שהיא מלאכה שלימה מותר לפי שאינה נקראת על שם ישראל שאם רצה הכותי יעכבנה לעצמו ויעשה לו אחרת, מה שאין כן כשהישראל נותן העצים והאבנים והברזל, ור"י אמר שאפילו כלי הנעשית בשביל ישראל משל ישראל מותר, וארון וקבר היינו מעמא שלא יאמרו קבר וארון זה נעשה בשבילו בשבת, אבל לאחר מותר, שהרי כבש שנעשה בשביל ישראל אינו אסור עולמית מלדא קתני ואם בשביל ישראל שלא ירד בו עולמית, וההיא דאפדנא אינו קשה כלום כי אותו סייעו בו עבדיו של מר זוטרא, כי מצאתי ספר שכתוב בו הנהו עבדי סיועי סייעו בהדיהו :

קמ"ה כ"ך איתא בשילתי פרק יציאות השבת ת"ר אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קודם השבת בד"א לדבר הרשות אבל לדבר מצוה מפליגין כו', כתב רבינו

האלפסי יש מי שאומר דהא דאין מפליגין הוא בספינה קטנה שאין במים עשרה טפחים והספינה נושעת ומשום גזירת החומין נגעו בה כו' ולכך נהגו להפליג בים הגדול, והקשה על זה דהוה ליה למיתני אין מפליגין בספינה קטנה ואמאי קתני סתם בספינה ואפילו גדולה משמע, ועוד מאי איריא פחות מג' ימים אפילו מפי נמי לא, ועוד לדבר מצוה אמאי מותר והא העמידו דבריהם במקום עשה כרתנן אונן מובל ואוכל את פסחו לערב אבל לא בקדשים דגבי פסח לא העמידו דבריהם במקום כרת וגבי קדשים העמידו דבריהם במקום עשה, ולא היינו מעמא דאין מפליגין משום ביטול מצות עונג שבת דכל ג' ימים יש לו שינוי ומה משום ענוע הספינה כדכתיב יחוגו וינועו כשבור, ולאחר ג' הוה להו נייחא ומקיימי עונג שבת, ולדבר מצוה שרי דפטורי ממצות עונג דהעוסק במצוה פטור מן המצוה, וכן אין צרים על עיירות של כותים פחות מג' ימים קודם לשבת נמי מהאי מעמא, וקשה לי על פירוש אחרון של רבינו למה נהגו להפליג בים הגדול בחמישי ובששי, ומצאתי בירושלמי

בירושלמי בסוף יציאות השבת כך אין מפליגין בים הגדול לא בערב שבת ולא בחמישי בשבת בית שמאי אוסרים אף בד' ובית הלל מתירים, ועל כרחין ב"ה מתירים אף בערב שבת קאמר דאי ברביעי לחודא היינו תנא קמא, ואם כן ברייתא דתלמוד בבלי דאין מפליגין פחות מג' ימים קודם לשבת כתנא קמא דפליג אב"ש ואב"ה וג' מחלוקות בדבר, והלכה כב"ה, ולכך נהגו להפליג בים הגדול כנ"ל, (אב"ן):

קמו) ועוד מצאתי בירושלמי לעיל מהך, הני אומנין כותים שהיו עושין עם ישראל בשבת, בתוך ביתו אסור בתוך בתיהם מותר, אמר ר' שמעון בן אלעזר בד"א בקבולת אבל בשכיר יום אפי' בתוך בתיהם אסור, בד"א בתלוש מן הקרקע אבל במחובר לקרקע אסור, בעיר אחרת בין כך ובין כך מותר, מהו בין כך ובין כך בין בתלוש בין במחובר בין בשכיר בין בקבולת אמר ר' אילא בין בתלוש בין במחובר ובלבד בקבולת ר' שמעון בן ברקנא בשם ר' אחא בשבת ובאבל ובע"ז הלכה כר"ש בן אלעזר, האי פוסקא פליגא אההיא דמועד קמין דאמר שמואל מקבלי קבולת בתוך התחום אסור חוץ לתחום מותר והכא בין באבל בין בשבת בתוך בתיהם מותר, ולרבינו יעקב דמוקים לההיא באבל אבל בשבת אפילו בתוך התחום מותר ניחא ליה הא דירושלמי, אך שמעתי שחור בו בסוף ימיו ואמר בשבת ובאבל מיתוקמא וסוף סוף פסקא דהירושלמי חולקת וק"ל כבבלי, ואם נוקים לההיא דשמואל במחובר לקרקע הוה אתי שפיר, ויש לעיין, (אב"ן). מצאתי בירושלמי אין משלחין אנרות ביד כותי לא בע"ש ולא בה' בשבת כ"ש אוסרין אפילו ברביעי וב"ה מתירין אפילו בערב שבת, (אב"ן). ירושלמי פרק כלל גדול אסור למישקל אבנים שהן מקורולות לבית הכנסא ברשות הרבים אבל בכרמלית מותר, ושלוס:

הלכות חנוכה

קמו) מצאתי בירושלמי ובילטרנו למה נסמכה פרשת בהעלותך לחנוכה המובח לפי שכיון שהקריבו י"ב נשיאי השבטים את קרבנם לחנוכה המובח ולא הקריבו הלויים ענמה נפשם אמר הקב"ה למשה דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות יש להם אחרת שיעשו בני בניו מתהיהו כהן גדול וחשמונאי ובניו. בפרק במה מדליקין מוכח דמצות נר חנוכה להניחה בתוך עשרה, ומצוה מן המובחר להדליקה כשמן זית, מעשה חנוכה אין להאריך ונעשה להם גם והדליקו ממנו ח' ימים וקבעום ימים טובים, ומצוה נר חנוכה משתשקע החמה עד שהכלה רגל מן השוק, פי' מלמדי עצים ימים שהם מתאחרין מכל ארם, ומשום פרסומי ניסא, דאי לא אדליק מדליק, אי נמי לשיעורא שצריך שיהא בה שמן כשיעור הזה מכאן ואילך אם רצה לכבותה או להשתמש לאורה הרשות בידו, ריא"ף ז"ל כשקיעת חמה התענית, דאמר שמואל כל תענית שלא שקעה עליו חמה לא שמייה תענית דהוא צאת הכוכבים, דמעלות השחר ועד צאת הכוכבים ימא הוא כרתיבי קראי בעזרא ומייתנין להו בריש ברכות, ומשקיעת החמה הראשון עד צאת הכוכבים חמשה מילין כדאמר בפסח שני והווי כשרגא במיהרא וליכא פרסומי ניסא אלא משקיעת החמה האחרון ואילך, (אב"ן):

קמו) וכל שמנים שאסרו חכמים להדליק בהן בשבת שמא יטמא מותר להדליק בהן בחנוכה בין בחור בין בשבת, בשבת שהרי אסור להשתמש לאורה, ובכתה אין זקוק לה ולא יבא להמות. מכאן יש לי תשובה לפי רבינו האלפסי דנראה מכאן דאסור להשתמש לאורה אף לאחר שתכלה רגל מן השוק שאם מותר להשתמש לאורה לאחר הזמן הוה אתי לאמריי, (אב"ן). ונראה שיש לו להדליק נר חנוכה לפני נר השבת שאם ידליק לו נר השבת וקיבל עליו את השבת שוב לא יוכל להדליק את הנר חנוכה כדאמר ליה רב לר' ירמיה מי בדלת ואמר לי' אין בדינא, אך אם לא קיבל עליו את השבת יוכל להדליק את של חנוכה דלאו בהדלקה הליא מילתא אלא בהפדלה תליא מילתא וכדאמר

יכראמר בפרק כמה מדליקין ומדליק את הנר ושווה כדי לצלות דג קמן ושווה וכדפריש
הקונטרס שאחר ההדלקה יכול לחקן דבר מועט ואחר כך שובת הרי שלא שבת בהדלקה
זמותר לעשות מלאכה דאילו הרליקס מבעוד יום גדול לא יאמר דתנינא ובלבד שלא יקדים
ולא יאחר דתניא לא ימיש עמוד הענן יומם וגו' מלמד שעמוד הענן משלים לעמוד האש
זכו דלאו בהרלקה תליא אלא בהבדלה מסלאכה תליא מילתא . ואיפליגו בית שמאי ובית
הלל בהדלקת נרות חנוכה ונהגו כל ישראל כבית הלל דקיימא לן כוותיה יום ראשון
מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך כנגד ימים היוצאין וכנגד מעלין בקדש ולא מורידין,
ומפורש במנחות בסוף פרק שתי הלחם מעלין בקדש מאת מחתות החמאים ונוי בתחילה
תשמישי מזבח ולכסוף גוף המזבח, ולא מורידין דכתיב ויקם את עמודיו כסוף אלד פקודי
משה רבינו ע"ה הקימו ופירקו . ומצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ משום פרסומי
ניסא, ולצד שמאל בכניסתו לבית כדי שתהא מוזה מימין, דכתיב על מוזהות ביתך דרך
ביאתך וכי עקר איניש כרעיה דימינא עקר ברישא, ונר חנוכה משמאל ויכנס בין שתי
מצות, למדנו מזה שאם אין שם מוזה מימין ראוי להניח נר חנוכה מימין וכן כתב גאון
ז"ל, (אב"ן) . ויראה לי דאין חיובא בבית הכנסת להרליק נר חנוכה כי אם בבית שאדם
דר מדקאמרינן כדי שתהא מוזה מימין ונר חנוכה משמאל, ובית הכנסת פסור ממוזה
כדאמרינן בפרק קמא דיומא אלא אם כן יש בה בית דירה לחון בית הכנסת, אלא נהגו
כך על שם שהנס בא במקדש בית עולמים ועושים כמו כן במקדש מעט בגולה לפרסם
הנס שכולם מתקבצים שם, (אב"ן) :

קמט) **הרואה** נר חנוכה יום ראשון מברך שתיים שהחיינו ושעשה ניסים מכאן ואילך
הרואה מברך שעשה ניסים, וכשלא הרליק בתוך ביתו עדיין, ואם רוצה
לסרוך על הרלקתו ולא יברך עד שידליק, הרשות בידו כדי לחברין יחד, כדאמרינן חזונוא ליה
לרב כהנא דמסדר להו אכסא דקידושא זמן דסוכה ולישב בסוכה וכן אכסא דהבדלה . מצאתי
בתשובות הגאונים ושמן שנדרו לבית הכנסת מותר לקרות כנגדו, דלענין נר חנוכה הוא שאמרו
אסור להרצות מעות כנגד נר חנוכה שלא יהיו מצות בוויית עליו והכא אינה מצוה כל כך
אלא לכבוד קורא כנגדו, ורתנן בשבת לא יקרא לאור הנר משום שמא ימה הוא ולא משום
קרושה כדאמר ההם וכי נר קרושה יש בו :

קנ) **ראש** חרש מבת שחל להיות בשבת מוציא שלש תורות אחת לעניינו של יום, ואחת
לראש חרש הקודם לשל חנוכה משום דתדיר ושאינו תדיר תדיר קודם, ואחת
לשל חנוכה, ומפטרין בשל חנוכה לדסמין ליה, וכן השיב רב יהודאי גאון, ואף על גב
דראש חרש תדיר ועיקר אין מפטרין בראש חרש, וראיה לדבר דתנן ראש חרש אדר שחל
להיות בשבת מפטרין בשקלים ואין מפטרין בראש חרש ואע"ג דראש חרש עיקר הכא
נמי לא שניא, כך כתב רבינו האלפסי, ויראה לי דכל שבעה שהן חובת הקריאה יקראו
בשלתן שהן חובה ליום, חמשה בענין היום, ואחד בראש חרש, ואחד בשל חנוכה הרי
שבעה ולא יפסיק בקריש עד אחר פרשת חנוכה ויחזור המפטר לשל חנוכה דכל זמן
שהפרשיות חובת היום אין להפסיק בקריש כהפסקת שבתות השנה שאנו מפסיקין בין
השבעה שקראו חובת היום למפטר שאינו מחובת הקריאה, (אב"ן), וזה שנהגו בכמה
מקומות שקורין שבעה בענין היום והשמיני בשל ר"ח והתשיעי בחנוכה הם שומכים על מה
שאמרו חכמים אין פוחתין מהם אבל מוסיפין עליהם, ומ"מ חובת הקריאה שחם שבעה הית
להם לקרות בשלשה ספרי התורה הבאות חובה ליום כדפרישנא, ועוד דלא יתכן שהמפטר
אם הוא קמן כדרך כל השבתות לקרות פרשת חנוכה הבאה חובה ליום, דכך שאינו מחויב
בדבר אינו מוציא את הרבים ידי חובתן, וכן כתב רבינו יעקב מ"כ דפרשת חובה אין
לקרות בה קמן, על כן נכון לעשות מאשר אמרנו, (אב"ן הירחי) :